

Av eldste
Kim B. Clark
i De sytti

Jeg så Guds profet

Da jeg var 11, hjalp jeg menigheten min å bygge en ny kirkebygning. Medlemmene hjalp til med å bygge dem den gangen – med spikring, maling av vegger og alle slags oppgaver.

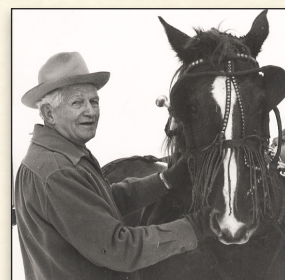
Da jeg hørte at president David O. McKay (1873-1970) skulle innvie bygningen, ønsket jeg virkelig å være tilstede. Mor og far sa at jeg kunne. Jeg dro tidlig og satte meg på forreste rad.

Jeg husker at jeg så president McKay på nært hold. Jeg så hvordan han sto, hvordan han snakket med folk, hvordan han behandlet andre. Han hadde klare blå øyne og hvitt hår. Han så ut som en profet. Da jeg hørte ham tale og holde innvielsesbønnen, visste jeg i mitt hjerte at dette var Guds profet.

Jeg fikk en sterk åndelig tilskyndelse fra vår himmelske Fader: "Dette er min profet." Vår himmelske Fader fortalte meg gjennom Den hellige ånd at president McKay var *hans* profet.

Når jeg visste at president McKay var Guds profet, visste jeg også at Kirken var sann og at Joseph Smith var en profet. Jeg visste at Mormons bok var sann og at evangeliets gjengivelse hadde funnet sted. Jeg visste også at alle profetene, fra Joseph Smith til David O. McKay, også var Guds profeter.

Og hver gang en ny profet har blitt kalt, har jeg fått den samme bekreftelsen: "Dette er min profet." Det hele begynte da jeg var gutt. ■

President David O. McKay var Kirkens niende president og virket fra 1951 til 1970.